

vnovič svoje bregove prekoračili ni tu pa tam pokošeno senó poplavili, da še tega ljudje ne morejo spraviti. V znani narodni pesmi od l. 1834 so vinopivci sebe tolažili, ubogo živino pa pomilovali, rekoč: „Nam bo dobro, alj tebi bo joj“; letos pa bo, mislimo, obema joj.

Da povodenj toliko kvara v naših krajih napravlja, so ljudje mnogo sami krivi. Pesnica je po nekterih krajih poprek z rakitjem obraščena, stranski potoki in jarki popolnoma zapaljeni, tu pa tam odtok celó zadelan s hlo dovjem in dromožjem; nasledki tega so očividni. Ako tolika nemarnost še nekoliko let trpi, bodo marsikteri rodovitni travniki — nezdravo močvirje postali, mesto lepega sladkega sená bomo k večemu debelega, kislega šara in sitovca nakosili, in ubogi živinici bo vedno joj!

Ako bomo čakali, da nam oče Seidl Pesnico zravna, utegnemo še dolgo dolgo čakati; držimo se rajši resničnega prigovora: „Pomagaj si sam, in Bog ti bo pomogel!“

Kolikor zamoremo sami brez velikih stroškov storiti, da premočvir netravnike osušimo ter zabranimo, da nam voda prevelike škode delala ne bo, o tem hočem prihodnjič v „slov. Gospodarju“ svoje misli razodeti; denes le toliko povem: pred vsem drugim je treba vzajemnosti, da si vsi krepko v roke sežemo. En sam gospodar nič ne opravi, ako pa složno vsi delamo, vse opravimo. Kamen h kamenu palača, zrno k zrni pogacha.

Pesničar.

Iz Ljutomera. (Zborovanje kmetijske podružnice — odlikovanje.) Dne 28 jun. pričel je g. A. Šenkl, kot načelnik km. podružnice, po nemškem programu sejo, ktere se je poleg precejšnega števila Ljutomerčanov udeležilo mnogo kmetovalcev tudi iz okolice: iz Središča, Ormuža, Negove in Radgone. Po dnevnem redu sledeli so govori o konjo- in čebeloreji, v nemškem in slovenskem jeziku, kar je poslušalce jako zanimivalo. Pred zaključkom seje podelile so se zaslužnim tukajšnjim sadje- in vinorejcem tri premije, ktere je glavni zbor štaj. kmetijske družbe v Gradcu za letos pripoznal. Dobili so: družabno srebrno svetinjo slavnoznani narodnjak in mnogoizkušeni gospodar, g. Drag. Huber, tržan in oskrbitelj vinogradov; 20 gld. v srebru Žnidarič, vinear v Radomerščak-u, in g. Novak Iv., posestnik v Kamenščak-u. Svetinje in pohvalna pisma (diplome) za skrbno odgojo konjev dobili so sledeči kmetovalci iz okolice: Jurinec Vekoslav iz Banavec, Slana Jož. iz Šratovec, Bajnar Mat. iz Krapja. V imenu vsih obdarovanih izreče g. Huber v navdušenem govoru srčno zahvalo svitlemu cesarju, slavnemu ministerstvu kmetijstva, sl. kmetijski družbi štajerski in vsim, kteri v ljubezni in z mnogim žrtvovanjem podpirajo kmetijstvo in vinorejstvo. Gromoviti „živijo!“ — bil je glasna pohvala govorniku. V svojem govoru pristavil je g. Huber obljubo,

da zavezuje prejeta odlika obdarovane neutrudljivo napredovati v vseh strokah gospodarstva. — Posebno omeniti še je, da so čč. gg. iz Radgone in Negove s svojimi lahko razumljivimi poduki o „Dzierzonovih“ panjih, o čebeloreji sploh, naše ljudstvo jako vpozorili in mora se jim izreči javna zahvala. — Zakaj da se ni našemu vrlemu, že mnogo let neutrudljivemu, občeznanemu čebelarju Marku Novaku v Stročjivesi tadi kaka odlika podelila, ne vemo. — Gotovo je pa zasluži.

Lembah 6. julija. Na jugo zahodnji strani Maribora sredi polja stoji prijetni hribček „Slovenska Gora“. Tukaj je na vrhu kapelica žalostne Matere božje. Kapelica, pred nekterimi leti vsa prenovljena, dobila je letos nov svetilnik ali luster, ki so ga mladenči iz Paker in Hrastja oskrbeli. Včeraj pa je spet obilna množica ljudstva in veseli strel možnarjev naznanjal posebno svečanost, ki se je tukaj vršila. Veljalo je novima zvonovoma, ki sta bila slovesno k srednjemu v zvonik postavljena. Vlili so ju Denzeljni novi sinovi v Mariboru. Veči zvon je kapeli podarila ena sama dobrotnica, ktere ime tudi zvon v hvaležni spomin v kronogramu ali letnici s črkami ima: „Julijana Mejhenič Tolažnici žalostnih“ daruje zvon.“*) Tehta 4½ centa; mali zvon pa se je oskrbel po milih darovih vernikov, ter ima napis: „Simon Mule in Anton Rotner, cerkvena ključarja“, ktera tudi za olepšanje božje hiše lepo skrbita. Bog daj, da bi novi zvonovi vsem dobrotnikom nekda j srečno popotnico v nebesa zvonili!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Najvažnejša novica preteklega tje dna je, da so Čehi pri dopolnilnih volitvah v dež. zbor zopet zmagali. „Staročehi“ t. j. pravi zastopniki državnih pravic Českega, so zmagali v 40 kmetskih okrajih. V 20 okrajih so nasprotni kandidate postavili „mladi“, kteri so se liberalcem pridružili in hočejo z njimi v dež. zboru — prazno slamo mlatiti, pa zmagali so le v 6 okrajih proti „starim“. V 2 okrajih bo odločila ožja volitev. Le v enem okraju je zmagal proti staročeskemu kandidatu vladni kandidat in to vsled mladočeskikh spletek. Razun teh sta voljena tudi 2 ustavaka v okrajih, kder Čehi kandidatov niso postavili.

V mestni skupini zmagali so doz daj povsod „staročehi“.

Ogersko. Gosposka zbornica je po predlogu barona Kegleviča in proti ugovoru ministra pravosodja sklenila, da se smejo notariatska pisma edino le v magjarskem jeziku delati. Kdor pa magjarsčine ne ume, si sme — za drago plačilo seveda — prevod preskrbeti, toda pravomočna je

*) „JULIJANA MEJHENIČ, TOLAŽNICI ZA LOSTNIH DARUJE ZVON.“

vendar le magjarska beseda. — Sklenjena je tudi postava nezdržljivosti, vsled ktere je državnim poslancem prepovedano, da so ob enem tudi najemniki državnih lastin, vojaki, duhovniki, pri bankah in železnicah opravični svetovalci in ravnatelji ali dolžniki, katerim so upniki dnino v zastavo vzeli, če poslance v 3 mesecih dolga ne plača itd. Vsled te postave utegnejo najbolj levničniki evirn prestii. Na drugi strani je pa postava dobra, ker stavi jéz sebičnosti poslancev.

Vnanje države. Na Bavarskem so si navskriž prišli zastopniki ljudstva v dež. zboru in pa vlada. Ministerstvo je dobilo nezaupnico, ker dela strankarsko in proti veliki večini ljudstva. Posebno ostro zgrabil je vrli politikar dr. Jörg ministra bogočastja. Nekoliko tolažbe je pa še tisti večer doživel minister, ker je kralj njegovi gospej, ki biva v gradu blizu kraljevega, poslal krasen šopek cvetlic!! —

Iz Spanskega se poroča nova zmaga nad republikanci. Kraljev brat Alfonzo jih je v Aragonii natepel.

Za poduk in kratek čas.

Naša mladina.

Jabelko ne pada daleč od
debla. „Nar. pr.“

Naslednji, skoz in skoz resnični in podučni spis posneli smo iz „Učiteljskega Tovariša“, ki izhaja v Ljubljani in je zares „list za šolo in dom“, učiteljem zanesljiv vodnik in starišem moder svetovalec pri najtežavnem delu: pri vzreji otrok. Naj bi za majhno ceno (3 gld. na leto in 1 gld. 50 kr. za polletje) povsod se razširil, ker je tega zares vreden, kakor se boste prepričali iz spisa, ktereга tu v poduk podajemo. Tako-le piše „Uč. Tovariš.“ Vse toži, da je mladina čedalje bolj spridena! Stariši pravijo: šola je tega kriva; učitelji pa: domača odgoja je vzrok temu; cerkev pa toži nad nejevero, brezverstvom in javno odgojo. Drugi pa pravijo: tem bolj ko so ljudje učeni, čim bolj so sprideni, in v omiki najdejo vzrok, da je mladina čedalje porednejša; terdó namreč: Ako napreduje ljudsko izobražanje, napreduje tudi нравno spridenje. — Kje bomo iskali pravega vzroka? Atene ali Rim ni razpadel samo zaradi gizdavosti; poedina stvar tudi ni kriva spridenja naše mladine; vzrokov je mnogo; posameznim se ne more vse to podtikati. Ko pa ponehuje lepa hišna navada, ko zginja pobožnost po družinah, peša pa tudi нравnost pri otrocih.

Najhujše zlo pri naši mladini je, da vere ne čista, da je pri službi božji brez vsake pobožnosti, da je vnemarjena do cerkve in njenih nauk! Od kod neki izhaja vse to? V prvi vrsti je menda tukaj izgled starišev. Vselej, posebno pa v mladosti dober zgled vse premore.

Otroci radi posnemajo, kar vidijo; nimajo še navad, ktere bi jih odvrčevale od posnemanja. Niso vajeni sami reči premišljevat in povsod bolj gledajo na dela kakor na besede teh, kateri jih učé. Beseda gine, zgled pa rine. Ako vidijo dela, ki so nasproti temu, kar jih učé, potem jim je vera lepa ceremonija in krepost misel, ki se ne da speljati. Ako stariši sami ne gredó k službi božji, ako po družinah ni domače pobožnosti, ako je nekaterim vera neumnost in se domači skušajo prekositi v zanikanji tega, kar bi imeli verovati, samo da so „omikani“, kaj pomaga tukaj kerščansko podučevanje v cerkvi in v šoli? Ker ni pobožnost in kerščansko življenje več po novi „šegi“, je tudi malo starišev, kateri bi vsajali v mlada serca vero in pobožnost. Koliko je družin, v katerih je še kaj domače pobožnosti? Koliko hiš je, kjer bi molili, ko zvon vabi k molitvi? Mogoče da je to še po kmetih, po mestih pa to ni več v navadi. Domača pobožnost je ljudem v zasmeh, „omikanemu“ svetu je to mračnjaštvo; namesto življenja svetnikov ali svetega pisma beró rajne romane in drugo. Krepost po novelah in v igrah jih gane; blaga priprostost in pobožnost v navadnem življenji jim je pa neumnost in smešnost, kar pa taki „smešni“ ljudje storé iz blagosrčnosti, to pa sumničijo in podtikajo jim sebičnost in druge zle namene. Ako se to godi po družinah, ni čudo, da otroci v cerkvi in v šoli ne hoté slišati o božjih rečeh, ali da so pri poduku čisto v nemarni.

Pri gospódi so otroci dobro izrejeni, ako se znajo lepo priporočevati in se lepo predstavljati. Pri takem izurjenji za vnanjo vlnudnost in gospósko nejeverstvo zanemarja se vera in krepost skoro popolnoma. Kje se bo otrok naučil moliti, ako oče nima časa za to, mati pa se sramuje z njim moliti, ker je že pri nji davno ugasnila materna pobožnost. Kaj pomaga takó izurjeno mladino priganjati k javni službi božji, ako stariši rekó: „Ne potrebujemo cerkve, niti njenih postav in nauk. Tudi brez tega sem lahko dober kristijan in zveličan. Tempel, kjer Boga molimo, je narava.“ — Marsikateri hišni oče pravi: Kaj čem v cerkev hoditi, doma ravno tako lahko Boga molim, pa hodi med tem časom po svojih opravkih in veselica ter pravi: V cerkvi me jezi le farizejstvo in kar tam pridigujejo, to davno vem. — Po marsikaterih hišah ne praznujejo nedelje, in stariši ne hodijo več k očitni službi božji. In to vidijo otroci! Ali bodo potem radi hodili v cerkev? — Otroci brez vere, brez kerščanstva in brez kreposti so terdosrčni in brez ljubezni do lastnih starišev. Ko so se začeli meščanje in kmetje sramovati noše svojih pobožnih starišev, in ko so se poprijeli tuje, gospóske (!) noše, odvrgli so tudi pobožne navade svojih prededov.

Resnično je, da otroci ne spoštujejo in ne ubogajo starišev in učencikov; kako je vendar to, da se mladost ne privadi pokorščine? Vzrok za